

عنوان مقاله:

بررسی ات اکولوژی گیاه دارویی لگجی در استان بوشهر

محل انتشار:

سومین همایش ملی گیاهان دارویی و کشاورزی پایدار (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

فاطمه غلامیان - کارشناس ارشد فیزیولوژی گیاهی، مرکز تحقیقات و آموزش کشاورزی و منابع طبیعی استان بوشهر

سردار کشتکار - کارشناس ارشد مرتعداری، مرکز تحقیقات و آموزش کشاورزی و منابع طبیعی استان بوشهر

خلاصه مقاله:

گیاه لگجی با نام علمی (*Capparis spinosa* L.) یکی از گونه های بومی و سازگار با مناطق نیمه خشک و شرایط اکولوژیکی استان بوشهر بوده که نقش بسیار مهمی در تثبیت و حفاظت خاک دارد. به منظور بررسی نقش گیاه لگجی در حفظ و پایداری خاک و مطالعه ارتباط بین متغیرهای اکولوژیکی با مناطق پراکنش این گیاه این پژوهش در قالب بلوک های کاملاً تصادفی انجام شده است. پس از بررسی مناطق مختلف استان رویشگاه های گیاه لگجی شناسایی و نقشه پراکنش آن در استان بوشهر تهیه شد. سپس از طریق روش نمونه برداری خوشه ای مرکب چند مرحله ای 3 رویشگاه در استان بوشهر انتخاب شد. برای بررسی پارامترهای پوشش گیاهی در هر منطقه رویشگاهی از روش تصادفی- سیستماتیک استفاده شد. بدین منظور در هر منطقه 3 ترانسکت 300 متری با فاصله 50 متر مستقر شد و در هر ترانسکت 10 پلات برداشت شد. نتایج نشان داد که خصوصیات پوشش گیاهی در 3 رویشگاه، در برخی از پارامترها در سطح احتمال 0/01 و 0/05 با یکدیگر معنی دار شدند. درصد پوشش گیاه لگجی حداکثر در منطقه گندم ریز (38%)، و حداقل در منطقه ابوالفیروز (3%) و در منطقه شورکی 11/2% بود. تراکم (تعداد بوته در هکتار) در رویشگاه گندم ریز بیشترین تعداد (436/7 بوته در هکتار) و کمترین مقدار در منطقه ابوالفیروز (8 بوته در هکتار) بوده است و در منطقه شورکی 112/5 بوته در هکتار محاسبه شد. از سوی دیگر بیشترین فراوانی (حضور در پلات) در منطقه گندم ریز (83/9%) و کمترین در منطقه ابوالفیروز (33/3%) است و در منطقه شورکی 63/3% است که با دقت در نتایج مذکور مشاهده شد که در منطقه گندم ریز، 3 پارامتر درصد پوشش، تراکم و فراوانی نسبت به دیگر رویشگاه ها حداکثر است. در بررسی فنولوژی و درصد جوانه زنی (قوه نامیه) مشخص شد که در 3 رویشگاه مورد مطالعه مرحله رویش، مرحله گلدهی و مرحله بذر دهی تقریباً یکسان بوده و تفاوت معنی داری با یکدیگر ندارند و همچنین درصد جوانه زنی بذر در رویشگاه گندم ریز 62%، ابوالفیروز 61% و شورکی 60% بود که با توجه به نتایج حاصله از لحاظ آماری تفاوت معنی داری با همدیگر نداشتند. با توجه به نتایج حاصل از بررسی وضعیت فرسایش در 3 رویشگاه مشخص شد که کمترین میزان فرسایش در منطقه گندم ریز و بیشترین میزان فرسایش در منطقه ابوالفیروز بود. در کل نتایج نشان داد که گیاه لگجی نقش بسیار مهمی در بهبود حاصلخیزی خاک دارد و همچنین نقش مؤثری در کاهش فرسایش خاک به ویژه در ماه های گرم و خشک داشته و در حفاظت خاک تأثیر بسزایی دارد و یکی از عوامل اصلی حفاظت خاک در این رویشگاه ها بوده است. شایان ذکر است که در فصل گرم و سوزاننده تابستان استان بوشهر، گیاه لگجی بخشی از علوفه مورد نیاز دام سبک (بز و گوسفند) را تأمین می کند.

کلمات کلیدی:

لگجی، آت اکولوژی، فنولوژی، گیاه دارویی، استان بوشهر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/416404>

